

Niemand weet, Niemand weet... 2009

Voor Frank en de moeder van Frank van den Boom.

Het zwarte paard doet zijn plas op het koude
zeil van de overloop. Mijn kindje drijft weg
in een bootje in de nog warme paardenplas.

*Glanzende, spiegelende vloer met blauwe vlakken als een pad van het
Mosselstrand naar het dorpje Eerdheim. Je hoort het geluid van de molenwieken,
het zuchten van de tandwielen, het kraken van het beukenhout, gespeeld door
Esmiralda op haar cello. Eerst zie je alleen haar handen op de snaren, dan meer
licht. In de verte zie je een dwerg, als Stella uit 'Tramlijn Begeerte', die bang om
zichtbaar te worden, speelt met het licht van een kaars.*

Personages

Desirée van der Laan

Esmiralda Waldhoorn

Frans Joseph Waldhoorn

Prins Eduard van Pruisen

Kabouter

Desirée van der Laan
Mosselstraat.

Esmiralda Waldhoorn
De Mosselstraat.

Desirée van der Laan
En de dochter van de molenaar Frans Joseph Waldhoorn, Esmiralda Waldhoorn, het meisje waar ik zo graag bevriend mee wilde zijn.

Esmiralda Waldhoorn
Dat zijn we.

Desirée van der Laan
We wonen al ons hele leven in de Mosselstraat, tegenover elkaar, Esmiralda met haar vader molenaar Frans Joseph Waldhoorn, en ik met de mijne, zeepfabrikant Guisep van der Laan, in het kleine vissersdorpje Eerdheim.
De Mosselstraat. Links slingerend naar het Mosselstrand, rechts traag omhoog kruipend naar het kasteel van Prins Eduard van Pruisen. Een molen, een zeepfabriek, een Mariakapelletje met zijn begraafplaats waar Frans Joseph iedere dag trouw zijn Marianne bezoekt.
En het dorpscafé Van Beek annex uitvaartcentrum.

In het kleine vissersdorpje Eerdheim.
Eerdheim, een molen, een zeepfabriek, een Mariakapelletje met een begraafplaats en 't dorpscafé Van Beek annex uitvaartcentrum.

Esmiralda Waldhoorn
De Mosselstraat.

Desirée van der Laan
Met zijn zeewind, zijn zeepgeuren en 't vertrouwde geluid van de molen.

Esmiralda Waldhoorn
Het geruststellende geluid van de molen.

Desirée van der Laan
Geruststellend, tot de dag waarop Frans Joseph Waldhoorn, haar vader, Prins Eduard van Pruisen door de Mosselstraat ziet rijden.

Esmiralda Waldhoorn

Stop maar.

Desirée van der Laan

Die dag is het begin van een reeks gebeurtenissen
die er voor zullen zorgen dat Esmiralda Waldhoorn...

Esmiralda Waldhoorn

Stop maar.

Desirée van der Laan

Het liefste wat er voor haar op deze aarde is...

Esmiralda Waldhoorn

Stop maar.

Desirée van der Laan

Zal moeten weggeven.

Esmiralda Waldhoorn

Nooit.

Desirée van der Laan

Haar kind.

Esmiralda Waldhoorn

Nooit.

Desirée van der Laan

Haar op 't Midzomernachtfeest geboren Suzanne van Pruisen.

Esmiralda Waldhoorn

Omdat ik niet kon geloven dat mijn vader zoiets zou doen.

Desirée van der Laan

Die middag dat de prins van Pruisen zijn paarden voor de molen tot
stilstand maande.

Esmiralda Waldhoorn

Ik ben op mijn kamer hoog in de nok van de molen,
mijn cello rust veilig tussen mijn benen.
Ik luister hoe de muziek samenvloeit met 't kraken van de tandwielen,

't schrapen van de molenstenen, het ritme van de wieden die langs mijn raampje voorbij suizen.

Desirée van der Laan

Buiten praat de vader van Esmiralda Waldhoorn met de prins van Pruisen, zijn mond staat niet stil.

Als Frans Joseph Waldhoorn.

Dat zonder uw hardwerkende boeren mijn meel niet half zo goed zou zijn, zei hij, het bevalt toch wel, mijn meel? Mag ik u er op attent maken dat we allemaal zeer content zijn met uw manier van regeren, zelfs de pachtboeren nemen hun petje voor u af, chapeau prins, chapeau.

Frans Joseph Waldhoorn *zachtjes, voor zichzelf.*

Een lawine van woorden stroomde uit mijn mond, dingen die ik helemaal niet wilde zeggen, woorden die ik anders nooit gebruik, maar de triomfantelijke kilte in zijn ogen, zijn spottende mond en vooral zijn zwijgen maakten me verschrikkelijk onzeker.

Prins Eduard van Pruisen

Ik wilde niet naar hem luisteren, werd gek van hem.
Maar iets had mijn aandacht getrokken, muziek?

Frans Joseph Waldhoorn *voor zichzelf.*

Ik zag onmiddellijk aan zijn ogen dat hij haar gehoord had.

Prins Eduard van Pruisen

En terwijl de molenaar maar doordatelt hoor ik boven het gesteun en gekreun van de molen uit iets ontroerends.

Frans Joseph Waldhoorn *voor zichzelf.*

Esmiralda, mijn lieve dochter, speelde een sonate.
De prins is ontroerd, ik wil niet dat hij ontroerd is, hij mag niet ontroerd zijn. Alsof zijn ontroering Esmiralda bij mij vandaan zou kunnen halen.

Prins Eduard van Pruisen

Stil.

Desirée van der Laan

Het was pijnlijk.

Prins Eduard van Pruisen
Stil.

Frans Joseph Waldhoorn
Het was onheilspellend.

Prins Eduard van Pruisen
Stil.

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*
Dat is Esmiralda, mijn dochter, speelt een Mozart Sonate.

Als Desirée

Zei hij.

Frans Joseph Waldhoorn *vertwijfeld, voor zichzelf.*
Had ik mijn mond maar gehouden.

Prins Eduard van Pruisen
Ik wilde haar horen.

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*
Haar moeder is zo'n zeven jaar geleden van ons heengegaan.

Als Desirée.

Zei hij.

Frans Joseph Waldhoorn *wanhopig, voor zichzelf.*
Daarom heb ik stad en land afgereisd om haar als troost de
allermooiste cello cadeau te geven.

Prins Eduard van Pruisen
Haar muziek verwarde me.

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*
Verdronken.

Als Desirée.

Zei hij.

Prins Eduard van Pruisen

Een verwarring die ik nog nooit eerder had meegemaakt.

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*

't Is de zee, hè, die neemt en geeft.

Haar positiewisselingen zijn vlekkeloos, haar dubbelgrepen
magistraal, haar vibrato ontroerend, maar haar flageolettonen het
allermooist, vindt u niet, prins van Pruisen?

Prins Eduard van Pruisen *sist.*

Alsjeblieft?

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*

Dat alle boerenjongens die hun graan aan me verkopen niet eerder
vertrekken voordat ze haar hebben horen spelen.

Dat al die snoeiharde mosselvisseren als kinderen staan te janken als
ze naar haar luisteren.

Esmiralda Waldhoorn

Waarom doe je dit Desirée van der Laan?

Frans Joseph Waldhoorn

Ik blijf aan het woord, hij mag haar niet horen, er hangt gevaar in de
lucht, zijn ogen bezorgen me de koudste rillingen.

Desirée van der Laan

Het wordt nog erger.

Esmiralda Waldhoorn

Hou je mond.

Esmiralda vecht met Desirée, Esmiralda huilt.

Desirée van der Laan

Jij gaat Suzanne kwijtraken, als je niet naar me luistert.

Esmiralda Waldhoorn *huilt.*

Alsjeblieft.

Desirée van der Laan

Je kind, Esmiralda.

Frans Joseph Waldhoorn

Praten, ik moet blijven praten.

Desirée van der Laan

Die zelfingenomen opschepperige toon.

Prins Eduard van Pruisen

Zijn praatjes.

Desirée van der Laan

Hoe dom kun je zijn.

Prins Eduard van Pruisen

Het irriteerde me mateloos.

Frans Joseph Waldhoorn samen met Desirée van der Laan.

Dat alles wat ze aanraakt in goud verandert.

Desirée van der Laan

Iedereen hield zijn adem in.

Prins Eduard van Pruisen

O, ja?

Frans Joseph Waldhoorn

Dat alles wat ze aanraakt in goud verandert.

Ik spreek toch geen Frans?

Prins Eduard van Pruisen

En wat gebeurt er dan als ze stro aanraakt?

Frans Joseph Waldhoorn

Goud.

Prins Eduard van Pruisen

Jij durft te beweren dat je dochter gouddraad uit stro spint?

Frans Joseph Waldhoorn *gefrustreerd door de arrogantie, doodsbang voor wat er komen gaat, vernederd, schreeuwt.*

Goud, dat zeg ik toch.

Desirée van der Laan

Esmiralda was gestopt met spelen.

Frans Joseph Waldhoorn

Versta je me niet!

Desirée van der Laan

En kwam zachtjes de trap afgelopen.

Prins Eduard van Pruisen

Ik geloof je niet.

Frans Joseph Waldhoorn

Alles wat Esmiralda aanraakt verandert in puur goud.

Desirée van der Laan

Zijn stem galmde door de Mosselstraat.

Goud, goud, goud.

Esmiralda Waldhoorn

Ik wist niet wat me overkwam.

Prins Eduard van Pruisen

Ik ergerde me dood aan zijn lompe verwaandheid.

Frans Joseph Waldhoorn *hard en gefrustreerd.*

Koop anders een spinnenwiel, koop anders een baal stro,

koop het en zoek het lekker zelf uit.

Desirée van der Laan *schreeuwt.*

Pas op, Frans Joseph.

Prins Eduard van Pruisen

En toen stond ze daar, stralend met haar grote, ontwapenende ogen.

Frans Joseph Waldhoorn

Ik kon hem wel vermoorden.

Jullie denken dat jullie alles mogen.

Desirée van der Laan *schreeuwt.*

Pas op met wat je zegt.

Prins Eduard van Pruisen

Mijn adem stokte in mijn keel.

Esmiralda Waldhoorn *onschuldig.*

Wat doen jullie?

Prins Eduard van Pruisen

Koop drie balen stro.

Esmiralda Waldhoorn *omnozel.*

Wat doen jullie?

Prins Eduard van Pruisen

En een spinnenwiel.

Esmiralda Waldhoorn

Wat doen jullie?

Prins Eduard van Pruisen

En sluit haar op in de hoogste toren van 't kasteel.

Esmiralda Waldhoorn

Wat is er?

Prins Eduard van Pruisen

Er wordt beweerd dat jij gouddraad van stro kan spinnen.

Esmiralda Waldhoorn

Pappa?

Prins Eduard van Pruisen

Als er morgen voor zonsopgang geen gouddraad is,
ga je eraan, Waldhoorn, bungelen jullie alle twee aan de hoogste
boom in de Mosselstraat.

Desirée van der Laan

Die nacht heb ik met mijn vader zeep gemaakt, kilo's zeep,
pannen op het vuur, pannen van het vuur, roeren,
nog eens roeren, afgieten, geur toevoegen,
die nacht trok er een zoete lavendelgeur
door de Mosselstraat.
Frans Joseph Waldhoorn sprak niet meer,

zat verslagen in het gras,
rug tegen de groene schuurdeuren van zijn molen.
Ik hoorde Esmiralda fluisteren: 'Het gaat niet, het gaat niet,
Desirée help mij?'

Esmiralda Waldhoorn

Het gaat niet, het gaat niet, Desirée help mij?

Desirée van der Laan

Ik hield van mijn vriendin maar ik kon haar niet helpen.

Esmiralda Waldhoorn

Het stro is zo hard, het stro is zo hard.

Desirée van der Laan

Hart van olijfzeep, ik kan je niet helpen.

Esmiralda Waldhoorn

Het wordt nooit een draad van goud.

Desirée van der Laan

Hart van olijfzeep vol oranjebloesem,
het gaat niet Esmiralda.

Esmiralda Waldhoorn *spelend naar climax.*

Ik weet ook wel pappa dat jij de hele wereld wilt laten weten dat je
mij geweldig vindt, maar wat heeft jouw bewondering met mij te
maken?

Desirée van der Laan *spelend naar climax.*

Hart van olijfzeep, hart van salie, help ons.

Esmiralda Waldhoorn

En kijk nou eens hoe ik hier in het donker bij een kaarsje zit te
mislukken, een draad van goud spinnen uit stro, wie verzint er nou
zoiets.

Desirée van der Laan

Hart van olijfzeep, hart van sandelhout, help ons.

Esmiralda Waldhoorn

Dat 't onmogelijk is, dat geen levend mens op aarde zoiets kan,

een draad van goud spinnen uit stro en ik weet ook wel dat je dit niet bedoelt.

Huilt.

Denk je dat je door mijn talent een beter mens wordt?

Desirée van der Laan

Zeepektingen met hartjes van olijfzeep,
met hartjes van stroopkaneel, help ons.

Esmiralda Waldhoorn

Dat je door mijn talent groter wordt?
En ik weet ook wel dat je het bij wijze van spreken bedoelt.

Desirée van der Laan

Zeepektingen met hartjes van olijfzeep,
met hartjes van Arabische gom, help ons.

Esmiralda Waldhoorn

Maar weet die gruwelijke pias, die ijdele kwast hier beneden dat ook?
En waarom is jouw bewondering mijn straf en hoe moet het nou met
mijn cello, mijn etudes, mijn sonates, die kan ik toch nooit meer
spelen, omdat mijn handen kapot zijn, een draad van goud spinnen
uit stro, dat kan geen mens.

Kabouter

Wat moet er gebeuren?

Esmiralda Waldhoorn *zacht fluisterend in het donker.*

Wie praat daar?

Kabouter

Een kabouter zonder gevoel. Ik kan u helpen.

Esmiralda Waldhoorn

Ik kan u niet zien.

Kabouter

Ik ben een vreselijk angstaanjagende kabouter, dwerg, aardman, hoe je
me ook wilt noemen, maar als u het niet erg vindt blijf ik liever wat
in het donker, laatst heb ik een meisje van ongeveer dertien zo hard
aan het schrikken gemaakt, dat ze d'r ontbijt en d'r lunch van schrik

in d'r fietstas heeft uitgekotst en ze had er bovendien ook nog eens anderhalve liter Fristi bij gedronken, het hele fietsenhok rook gelijk naar een zieke baby, tsjonge wat een bende, ik zat met mijn helmpje vast aan het fietsenrek, ze moest me wel zien. Ik had net een bandje geplakt voor een alleraardigst jongetje wiens moeder verdronken was, zodat hij snel naar huis kon, zodat zijn vader zich niet ongerust zou hoeven te maken. Wat scheelt er aan, kind, jij bent toch dat meisje dat zo mooi op haar cello speelt, wat moet er gebeuren?

Esmiralda Waldhoorn

Mijn moeder is ook verdronken, op het Mosselstrand aangespoeld. Kunt u mij helpen, kunt u mij helpen gouddraad te spinnen uit stro?

Kabouter

Twee dingen, meer niet, je mag me niet zien, en ik wil die ring met dat diamantje.

Esmiralda Waldhoorn *klein*.

Maar die is van mijn moeder geweest.

Kabouter

Wij kabouters hebben geen moeder, lijkt me fijn om eens een keer iets van een moeder te hebben, en nou de kaars uit, en weg bij dat spinnenwiel.

Desirée van der Laan

Die nacht was het verhaal over de uit de hand gelopen ruzie tussen Frans Joseph Waldhoorn en prins Eduard van Pruisen als een lopend vuurtje door de Mosselstraat gegaan en de volgende morgen stonden er zegge en schrijve elf boerenknechten en achttien mosselvisseren in een kring om de hoogste boom, sommigen met een hooivork in de aanslag, anderen met een schepnet, dreigend.

Een druilerig motregentje kleurde de straat in grijstinten, maar om elf uur was er nog niets gebeurd en het leek erop alsof er een lichte teleurstelling door de menigte sidderde.

Frans Joseph Waldhoorn kocht van blijdschap honderdtwintig stukken van haar lievelingszeep, lavendel. Nou, fantastisch!

Frans Joseph Waldhoorn

Geen applaus, geen gejuich, geen complimenten, mijn trots ligt op de bodem van de zee, mijn bewondering is een gesloten boek, ik heb mijn lesje wel geleerd, ik bijt nog liever mijn tong eraf.

Desirée van der Laan

Maar de motregen werd onweer en de zee beukte ongeduldig op het Mosselstrand en toen de klok van 't Mariakapelletje die avond tien keer sloeg, was er nog steeds geen cello te horen, alleen het eenzame striemen van de regen op de kleine molenraampjes.

Esmiralda Waldhoorn

Kabouter, dwerg, aardman, of hoe je ook genoemd wil worden, alsjeblieft help mij?

Kabouter

Mijn naam kan ik je niet geven.

Esmiralda Waldhoorn

Toen de prins van Pruisen mij vanmorgen wakker maakte kon hij zijn ogen niet geloven.

Prins Eduard van Pruisen

Haar muziek verwarde me, haar hele verschijning verwarde me maar de berg glanzend gouddraad maakte me sprakeloos.

Desirée van der Laan

Hebzucht, pure hebzucht.

Esmiralda Waldhoorn

Hij deed afgemeten, nors.

Kabouter

De mensen zijn heden ten dage nors, heb vandaag bij een oud ziek vrouwtje haar bloembakje voor haar enige raam van verse viooltjes voorzien, het lieve mensje klapperde van blijdschap met haar kunstgebit. Maar toen ze mij zag tikte ze met haar breipennen tegen het glas en veranderde subiet in een norske ouwe tang. Bovendien maakte ze van haar handen twee hazenoren, dank je de koekkoek, de mensheid. Drie dingen, ik wil een moederding, ik wil de naam van je moeder en de kaars moet uit.

Esmiralda Waldhoorn *gemeend lief.*

Laat me je handen zien, alleen je handen.

De handjes van de kabouter verschijnen schuchter en voorzichtig in het kaarslicht.

Het zijn de handen van een heel oud kind.

Kabouter

Je moeders naam en moederding.

Esmiralda Waldhoorn *ondertussen haar gouden kettinkje met 't rode robijntje lospeuterend.*

Marianne en dit kettinkje met steen heeft ze aan me gegeven toen ik tien werd, het is een robijn, van haar oma geweest, voor jou.

Desirée van der Laan

De tweede avond dat we Esmiralda niet hoorden spelen, verzamelden de boerenknechten en mosselvisseren zich bij het kasteel van prins Eduard van Pruisen. Spreekwoorden over 'dat zo iets niet kon', en 'dat het een schandaal was' klonken tot ver voorbij de zeepfabriek, de lucht boven de molen was zwaar en grijs maar boven het kasteel kleurde de lucht rood als ooit 't robijn in Esmiralda's hals.

Prins Eduard van Pruisen

Zenuwen gierden door mijn lijf, het schreeuwen was onheilspellend. Morgen, morgen hebben jullie je Esmiralda weer terug. En zeg tegen de molenaar dat hij niet gelogen heeft en dat hij het aan iedereen mag vertellen dat zijn Esmiralda na Napoleon zo'n beetje het grootste wonder is wat er op twee benen op deze aarde rond loopt.

Frans Joseph Waldhoorn

Doe het zelf, ik bijt nog liever mijn tong eraf.

Desirée van der Laan

Hebzucht, pure hebzucht.

Esmiralda Waldhoorn

Hij wil nog meer kabouter, hij wil nog meer, alsjeblieft luister naar me, hij wil nog meer, hij wil nog één zak goudraad. Morgen nodigt hij mijn pappa en mijn beste vriendin uit, help me, als het me nog een keer lukt laat hij me vrij.

Kabouter

Het is fijn om iets van een moeder te hebben.

Esmiralda Waldhoorn

Het is nog fijner om een moeder te hebben.

Kabouter

De hele dag geprobeerd te huilen.

Esmiralda Waldhoorn

Niet gelukt?

Kabouter

Ik denk dat wij kabouters geen gevoel hebben.

Esmiralda Waldhoorn

Vindt u het erg om lelijk te zijn?

Kabouter

Maar meisje, ik ben een schoonheid, alleen ben ik de enige op de hele wereld die dat vind. Ik heb een raadsel voor je, het leven kent vele dagen, maar welke dag kent het niet.

Esmiralda Waldhoorn

Morgen, niemand kent de dag van morgen.

Kabouter

Wat is er zwaarder een kilo goud of een kilo veren.

Esmiralda Waldhoorn

Waarom doet u dit, waarom stelt u zulke gemakkelijke vragen, alle twee even zwaar, want een kilo is een kilo.

Kabouter

Wat is dan drie keer drie, keer drie, keer drie, keer drie, keer drie, keer drie?

Esmiralda Waldhoorn

Ik heb geen moederdingen meer, helpt u mij ook zonder dat ik iets van mijn moeder kan geven? Het antwoord is 81 keer 27 is, 8 keer 27 is 216, nulletje erachter is 2160, plus nog eens 27 is 2187, makkie, vraagt u me alsjeblijft iets moeilijks.

Kabouter

Goed, wat is de beste manier om je vijand kleiner te maken?

Esmiralda Waldhoorn

Geef hem het gevoel dat je het met hem eens bent.

Kabouter

En ben je het met me eens?

Esmiralda Waldhoorn

Kom eens in het licht.

Voorzichtig komt de kabouter in het licht als Stella in 'Tramlijn Begeerte'.

Esmiralda Waldhoorn

Het Mosselstrand ligt tussen twee hoge rotswanden, daar is mijn moeder vanaf gegleden toen ze mos aan het verzamelen was, ik heb haar zien vallen, heeft u liever dat ik uw raadsels fout beantwoord?

Kabouter

Wat zie je?

Esmiralda Waldhoorn

Een oud klein lelijk mannetje.

Kabouter

Lelijk?

Esmiralda Waldhoorn

Nogal.

Kabouter

Ik bewonder je eerlijkheid.
Goed, iets moeilijks hè.

Esmiralda Waldhoorn

Ja?

Kabouter

Een kind is toch ook een moederding?

Esmiralda Waldhoorn

Een kind is vooral een moederding.

Kabouter

Jouw kind.

Esmiralda Waldhoorn

Wat zeg je?

Kabouter

Ik wil jouw kind.

Esmiralda Waldhoorn

Maar ik heb geen kind.

Kabouter

Als je een kind krijgt is dat van mij.

Esmiralda Waldhoorn

Maar lieve kabouter, ik heb niet eens een man.

Kabouter

Ik ben niet lief en een man krijg je vanzelf.

Esmiralda Waldhoorn

Maar ik ben pas vijftien.

Kabouter

Jij trouwt met die prins Eduard van Pruisen,
je krijgt een kind en dat is dan van mij. Deal?

Esmiralda Waldhoorn *huilt.*

Hoe kan ik in godsnaam met zo'n afschuwelijk iemand trouwen?
Hoe kan ik in godsnaam van zo'n afschuwelijk iemand een kind
krijgen?

Kabouter

Teken nou maar.

Esmiralda Waldhoorn

Dat kan niet.

Er kraait een haan.

Kabouter

Hoor je die haan?

Esmiralda Waldhoorn

Dat kan niet.

Kabouter

De dag is niet ver.

Esmiralda Waldhoorn

Dat kan niet.

Er kraait een haan.

Kabouter

Hoor je hem.

De nacht loopt op zijn eind.

We horen de haan voor de derde keer.

Esmiralda Waldhoorn

En ik dan, loop ik dan niet op mijn eind?

Kabouter

Teken, wij kabouters kunnen nu eenmaal geen baby's krijgen en baby's zijn lekker zacht en ruiken zo lekker en dan ben ik waarschijnlijk de eerste kabouter met een gevoel. Teken. En nou één twee drie hupsaké, teken.

Esmiralda tekent drie beschreven velletjes en valt in een diepe slaap.

Prins Eduard van Pruisen

Wat lig jij er ineens verleidelijk bij.

Esmiralda Waldhoorn

Ik slaap.

Prins Eduard van Pruisen

Probeer je indruk op me te maken?

Esmiralda Waldhoorn

Ik slaap en droom van een lief klein baby'tje.

Prins Eduard van Pruisen *charming.*

Probeer jij mij te verleiden?

Esmiralda Waldhoorn *over het gouddraad.*

Is het gelukt?

Prins Eduard van Pruisen

Dit heb je in drie dagen voor elkaar gekregen,
kijk eens wat prachtig.

Esmiralda Waldhoorn

Had je me opgehangen, had je mijn vader opgehangen?

Prins Eduard van Pruisen

Waarom doe je zo verleidelijk?

Esmiralda Waldhoorn

Als het me niet gelukt was, had je me opgehangen, ik ben bang.

Prins Eduard van Pruisen

Je bent vrij.

Esmiralda Waldhoorn

Ik tril helemaal, geef antwoord, ik ben zo bang.

Prins Eduard van Pruisen

Ik denk het wel, waarom doe je zo lief?

Esmiralda Waldhoorn

Waarom ben ik zo bang.

Prins Eduard van Pruisen

Esmiralda, trouw met mij.

Esmiralda Waldhoorn

Waarom ben ik zo bang.

Roept.

Desirée?

Desirée van der Laan

Ik ben hier.

Esmiralda Waldhoorn

En waar is mijn cello?

Frans Joseph Waldhoorn

Die staat hier.

Esmiralda Waldhoorn

Waarom ben ik zo alleen?

Prins Eduard van Pruisen

Esmiralda, trouw met mij.

Esmiralda Waldhoorn

Ik moet eerst eventjes op mijn cello spelen.

Na een aantal maten. Speelt cello tijdens volgende scène.

Natuurlijk trouw ik met je.

Prins Eduard van Pruisen

Trouw je met me?

Esmiralda Waldhoorn

Natuurlijk trouw ik met je.

Prins Eduard van Pruisen

Trouw je met me?

Desirée van der Laan

Wat doe je?

Esmiralda Waldhoorn

Wat is er Desirée?

Prins Eduard van Pruisen

Trouw je met me?

Esmiralda Waldhoorn

Wat is er met jou Desirée?

Desirée van der Laan

Wat is er met jou, Esmiralda.
Er hangt iets engs in de lucht.

Esmiralda Waldhoorn *stopt met spelen.*

Ik ben gegroeid, dat hangt er in de lucht.
Ik ben gewoon een stuk ouder geworden.

Desirée van der Laan

Wat vind je de lekkerste taart.

Esmiralda Waldhoorn

Ouder en wijzer, denk ik.
Rabarbertaart.

Desirée van der Laan

Wat vind jij dan de lekkerste jam?

Esmiralda Waldhoorn

Meer vrouw, denk ik, ik denk dat ik meer vrouw geworden ben,
geen kind meer. Rabarber en daarna de gember.
Met een paar stevige benen en een, twee borsten.
Hij is mooi, lief en ik wil beslist niet meer alleen zijn.

Desirée van der Laan

En als het goud op is?

Esmiralda Waldhoorn

Spin ik nieuwe.

Desirée van der Laan

Kan jij dat dan?

Esmiralda Waldhoorn

Ik denk 't.

Desirée van der Laan

Weet je het zeker.

Prins Eduard van Pruisen

Trouw met me.

Desirée van der Laan

Hoe?

Esmiralda Waldhoorn

Dat ben ik vergeten.

Prins Eduard van Pruisen

Trouw je met me?

Desirée van der Laan

Heeft iemand je geholpen?

Esmiralda Waldhoorn

Ga weg.

Desirée van der Laan

Ik geloof je niet.

Esmiralda Waldhoorn

Laat me met rust.

Lief tegen Eduard.

Natuurlijk trouw ik met je.

Desirée van der Laan *wanhopig.*

En wij dan?

Esmiralda Waldhoorn

Ga alsjeblieft weg.

Desirée van der Laan

Maar je bent mijn beste vriendin?

Esmiralda Waldhoorn

Wat heeft dat er nou mee te maken?

Desirée van der Laan

Waarom moet ik dan weg?

Esmiralda Waldhoorn

Omdat ik dingen wil gaan doen die verliefde mensen
nou eenmaal doen.

Desirée van der Laan

Ben jij verliefd?

Esmiralda Waldhoorn

Dat zie je toch.

Desirée van der Laan

Ik zie helemaal niks.

Esmiralda Waldhoorn

Zoenen.

Desirée van der Laan

Doe niet zo vies.

Esmiralda Waldhoorn

Er is nog wel meer wat ik ga doen.
Willen jullie nu alsjeblieft weggaan?

Frans Joseph Waldhoorn *zachtjes.*

En je cello, je sonate, je muziek?

Esmiralda Waldhoorn

Met mijn twee stevige benen en mijn twee borsten.
Ga weg, ik wil jullie nooit meer zien.

Desirée van der Laan *nuchter, ontwijkend.*

Ben aan een kruiswoordpuzzel begonnen,
vijf letters, wat verwarmt de ziel?

Esmiralda Waldhoorn

Hij verwarmt mijn ziel.

Desirée van der Laan

Tweede letter moet een r zijn.

Esmiralda Waldhoorn

Prins.
Heb je niet gehoord wat ik net zei?

Desirée van der Laan

Ja, prins!

Esmiralda Waldhoorn

Dat het klaar is met ons, klaar over en sluiten.

Desirée van der Laan

Dat jij nu onze vriendschap om zeep helpt?
Let bovendien op het woordje zeep. Lavendelzeep?

En toen was er ineens die baby.

Frans Joseph Waldhoorn
Feest.

Desirée van der Laan
Geboren tijdens 't Midzomernachtfeest.

Frans Joseph Waldhoorn
Groot feest.

Esmiralda Waldhoorn *blij tegen Desirée.*
't Is een meisje!

Prins Eduard van Pruisen
Suzanne van Pruisen, prinses Suzanne van Pruisen.

Desirée van der Laan
Dus ik hoef niet te verhuizen?

Iedereen
Natuurlijk niet.

Frans Joseph Waldhoorn
Groot feest met haring en rabarbertaart.

Desirée van der Laan
En een contract.

Frans Joseph Waldhoorn
Met alleen rabarbertaart.

Desirée van der Laan
Een heel eng contract.

Frans Joseph Waldhoorn
Met geen rabarbertaart.

Desirée van der Laan
Van wie is dit contract?

Frans Joseph Waldhoorn
Rabarberjam misschien?

Esmiralda Waldhoorn

Dat weet ik niet.

Frans Joseph Waldhoorn

Niemand?

Desirée van der Laan *houdt het contract in haar handen.*

Drie dagen voordat Suzanne van Pruisen één jaar zou worden vinden we dit, een merkwaardig briefje, een contract, met een roestige punaise in de groene schuurdeuren van de molen geprikt.

Leest verbijsterd.

‘Dat Esmiralda Waldhoorn haar eerst geborene moet afstaan.’

Drie dagen voor Suzanne van Pruisens eerste verjaardag.

Guisep van der Laan was een speciale midzomernachtzeep voor de kleine aan 't maken want iedereen was inmiddels dol op dat kind, ik ook. Zeepvlokken schuimden dreigend over de rand, wachtend tot de zeewind ze mee zou nemen.

Leest opnieuw, verbijsterd.

Dat Esmiralda Waldhoorn haar eerst geborene moet afstaan?

Een lichte bries speelde met een loszittende regenpijp, een schrille fluittoon klonk door de straten van ons vissersdorpje. Hoog in de molen hoorden we Esmiralda hard en verbeteren praten met iemand die we niet kenden.

Esmiralda Waldhoorn

Ik kan het niet.

Kabouter

Ze is van mij.

Esmiralda Waldhoorn

Ik hou te veel van haar.

Kabouter

Ik ook.

Esmiralda Waldhoorn

Het mag niet.

Kabouter

Wie zegt dat?

Esmiralda Waldhoorn

De natuur.

Kabouter

Hoor jij iemand praten?

Esmiralda Waldhoorn

Wat wil je dat ik doe?

Kabouter

Niet dichterbij komen.

Esmiralda Waldhoorn

Maar ik kan het niet.

Kabouter

Ik waarschuw je.

Esmiralda Waldhoorn *jankerig.*

Ik kan haar niet missen.

Kabouter *doet haar na.*

Ik kan haar niet missen.

Esmiralda jij bent maar een minuscuul speldenprikje
in de hele geschiedenis van de mensheid.

Esmiralda Waldhoorn

Dat weet ik van dat speldenprikje in de geschiedenis van de
mensheid, dat weet ik, maar ik ben ook een moeder.

Kabouter *doet haar na.*

Maar ik ben ook een moeder.

Opschepper, je lijkt je vader wel,
nog geen tweeënvijftig weken, snotneus.

Esmiralda Waldhoorn

Moeder ben je voor altijd.

Kabouter *doet haar na.*

Moeder ben je voor altijd.

Dat vind ik nou weer zo overdreven.

Esmiralda Waldhoorn

Morgen, morgen, alsjeblieft kom haar morgen halen.

Desirée van der Laan *leest verder, verbijsterd.*

'Omdat ik een kabouter zonder gevoelens ben en wij kabouters dus ook geen baby's kunnen krijgen en het in onze kaboutergemeenschap in het algemeen bekend is dat baby's nou eenmaal fijne gevoelens teweeg kunnen brengen, daarom wil ik de eerste baby van Esmiralda. Ondertekend kabouter zonder gevoel, ondertekend Esmiralda Waldhoorn.'

Fluit tussen haar tanden.

Dat is niet niks.

Prins Eduard van Pruisen *woedend.*

De beker waar ik uit drink is van Delfts blauw porselein.

Niemand mag zich nog verroeren.

Iedereen kijkt naar de beker van Delfts blauw porselein, iedereen.

Deze beker van Delfts blauw porselein heb ik persoonlijk van mijn vader gekregen, als ik de beker van Delfts blauw porselein leeggedronken heb, smijt ik deze zeer kostbare Delfts blauwe beker zo hard als ik kan tegen de muur, okay?

Desirée van der Laan *beslist.*

Nee.

Esmiralda Waldhoorn *zeer beslist.*

Nee.

Prins Eduard van Pruisen

O. Heeft iemand mijn knuffeldecken gezien?

Desirée van der Laan

Waarom heb je dat in godsnaam ondertekend?

Esmiralda Waldhoorn

Hij heeft me gedwongen, Desirée. Hij heeft me gedwongen, ik moest het ondertekenen.

Prins Eduard van Pruisen

Het lukt me niet meer om mij te beheersen,
ik ben de controle over mezelf volledig kwijt.
De meest vreemde woorden vallen zo uit mijn mond.
Ik zeg dingen die ik helemaal niet wil zeggen:
Het zwarte paard doet zijn plas
op het koude zeil van de overloop.
Mijn kindje drijft weg in een bootje in
de nog warme paardenplas.
Maar dat wil ik niet zeggen.
Allerlei woorden drijven de kamer in
zonder dat ik ze nog kan besturen.
Jij Esmiralda bent 't lelijkste meisje dat ik ooit gezien heb
met 't lelijkste gezicht, met 't lelijkste lijf.
Maar dit bedoel ik niet, dit bedoel ik niet.

Desirée van der Laan

In het contract staat ook dat als Esmiralda liegt, haar man Eduard van Pruisen zijn controle over zijn spraakvermogen volledig zal verliezen.

Prins Eduard van Pruisen

Ga toch weg heks met je monsterlijk lelijke melkbenen.

Desirée van der Laan

Als ze blijft liegen.

Prins Eduard van Pruisen

Met je flaporen, ga terug naar je meidenkamer,
verstop je onder je vette lakens van je naar jus ruikende meidenbed.
Boerentrien, met je verlamd achterwerk, je ruikt naar een ui, met je
verlamde achterwerk zodat er bij elke stap een klodder poep
meekomt, die zo stinkt dat alle veldbloemen in de wei van ellende
hun kopje laten hangen, dat alle koeien van schrik zich verdringen
aan de uiterste randen van de wei, jij Esmiralda, met je melkmuiltje
vol miezerige melktandjes.

Esmiralda Waldhoorn *huilt.*

Stop, alsjeblieft, stop, ik dacht dat je van me hield.

Desirée van der Laan

Hij stopt pas als je ophoudt met liegen, Esmiralda, dat staat hier,
kleine lettertjes.
Heb jij dat gouddraad zelf gesponnen?

Prins Eduard van Pruisen

Mijn vrouw met billen als biefstukken.

Esmiralda Waldhoorn *huilend.*

Ik weet het niet meer.

Prins Eduard van Pruisen

Met dijen als hamlappen.

Esmiralda Waldhoorn

Ik dacht dat je van me hield.

Prins Eduard van Pruisen

Met die buste in je bustehouder.

Desirée van der Laan

Heb jij dat gouddraad zelf gesponnen?

Esmiralda Waldhoorn

Nee!

Prins Eduard van Pruisen

Lieverd wat is er aan de hand, waarom huil je?

Esmiralda Waldhoorn

Ik kan niet meer.

Desirée van der Laan

Wie dan wel?

Esmiralda Waldhoorn *huilend.*

Ik kan niet meer.

Desirée van der Laan

Wie dan wel?

Esmiralda Waldhoorn

Een kabouter.

Desirée van der Laan

Een kabouter?

Esmiralda Waldhoorn

Het leek op een droom.

Desirée van der Laan

Een kabouter?

Esmiralda Waldhoorn

Een nachtmerrie, alsof het niet echt was.

De volgende dag, Esmiralda huilt.

Kabouter

Hou op met huilen.

Esmiralda Waldhoorn

Ja.

Kabouter

Ik heb net een cactus tegen mijn kop gekregen.

Esmiralda Waldhoorn

Ik hou op.

Kabouter

Wilde de bloemist een handje helpen, waar is ze?

Esmiralda Waldhoorn

De bloemist? Welke bloemist? De bloemist in 't Visslop?

Kabouter

Waar is ze?

Esmiralda Waldhoorn

O, hè, uit logeren, afspraak staat al een tijdje, een tante.

Achter de zeepfabriek? Een cactus?

Kabouter

Er groeide een wespennest onder zijn snijtafel, wilde hem helpen, stank voor dank, kreeg een cactus zo groot als een knolbegonia naar mijn kop. Wil je nu ophouden met huilen?

Esmiralda Waldhoorn *zucht.*

Gaat niet.

Kabouter

Ik zie het.

Esmiralda Waldhoorn

Gaat echt niet.

Kabouter

Ik zie het meisje.

Goed nog een kans, je laatste.

Als je mijn naam weet is de kleine voor jou.

Raad je hem niet is ze voor mij.

Voordat 't Midzomernachtfeest begint wil ik mijn naam uit jouw mond horen, doe je best.

Desirée van der Laan

De paniek, de verbijsterende paniek die zich van ons meester maakte toen Esmiralda haar laatste kans uitlegde was niet te beschrijven.

Wanhopig schreeuwden we door elkaar.

Frans Joseph Waldhoorn had uiteindelijk het hoogste woord.

Als Frans Joseph Waldhoorn.

Dat er zoveel verschillende namen zijn en wat is nu uitgerekend een kabouter naam?

Frans Joseph Waldhoorn

Plop? Kandelaar? Krokeledokus?

Desirée van der Laan *als Frans Joseph Waldhoorn.*

Waar haalt die smerige kleffe dwerg het lef vandaan om mijn kleinkind af te pakken.

Als Desirée.

Frans Joseph Waldhoorn was uitzinnig.

Frans Joseph Waldhoorn *zachtjes.*

Net als die keer toen ze Marianne van me afpakten.

Desirée van der Laan *voorzichtig.*

Pau-lus-de-bos-ka-bou-ter?

Frans Joseph Waldhoorn *zachtjes.*

Hoe levenloos ze in de armen van de mosselvisser hing, toen die haar thuis brachten.

Desirée van der Laan

En toen werd het langzaam stil, een stilte waarin iedereen zich voor elkaar verstopte. Frans Joseph in de haverkist, hoofd en lijf onder kilo's haver.

Guisep van der Laan achter een muur van lavendelzeep.

Eduard van Pruisen in zijn knuffeldecken.

En Esmiralda in haar muziek.

Lange uitgerekte flageolettonen, alsof haar muziek ons langzaam liet wegvloeien, langzaam naar een andere wereld,

de wereld van voor de verschrikkelijke ruzie tussen Frans Joseph Waldhoorn en prins Eduard van Pruisen, een wereld zonder Suzanne.

En ik? Ik verstopte me in mijn kruiswoordpuzzel, wat verwarmt de ziel, vijf letters, tweede letter een r, wraak?

Ergens in de verte hoorden we 't geluid van een tractor die een hooiwagen uit de sloot probeerde te trekken.

Die hooiwagen waren wij maar geen tractor kon ons nog helpen.

Frans Joseph Waldhoorn *zachtjes vanuit de haverkist.*

Ik ben die tractor.

Desirée van der Laan

Ik hield van Esmiralda, ik hield zo veel van haar.

Frans Joseph Waldhoorn

Ik ben de tractor.

Desirée van der Laan

Ook al was ze de jongste moeder die ik kende, ik wilde niet dat onze vriendschap kapot zou gaan.

Frans Joseph Waldhoorn

Ik trek ons eruit.

Desirée van der Laan

Als de kabouter zijn zin krijgt, zal de deur naar Esmiralda's ziel voorgoed dichtslaan.

Frans Joseph Waldhoorn *komt tevoorschijn.*

Omdat we onszelf in bomen gaan veranderen.

Desirée van der Laan

En wat zou er dan van onze vriendschap overblijven?

Esmiralda Waldhoorn

We gaan ons helemaal nergens in veranderen.

Frans Joseph Waldhoorn *enthousiast.*

Met schors, takken en bladeren, met heel veel bladeren.

Desirée van der Laan

Een kille zeepfabriek zonder zeep,
hart van olijnzeep, hart van salie, help ons.

Frans Joseph Waldhoorn

Omdat het gonst van de geruchten.

Esmiralda Waldhoorn

Ga weg pappa, ga weg.

Frans Joseph Waldhoorn

Men heeft die kabouter op 't Noorderstrand zien dansen.

Desirée van der Laan

Hart van olijnzeep, hart van Arabische gom, help ons.

Esmiralda Waldhoorn *tegen haar vader.*

Hou op, je maakt 't alleen nog maar erger.

Frans Joseph Waldhoorn

Bij een immens groot vuur.

Esmiralda Waldhoorn *slaat haar vader als een waanzinnige op zijn borst.*

Je bent gek, ga terug naar je haverkist.

Frans Joseph Waldhoorn

Men heeft die kabouter op het Zuiderstrand zien dansen.

Esmiralda Waldhoorn

Ik ga haar verliezen, ik raak haar kwijt, begrijp dat dan toch.

Desirée van der Laan

Esmiralda had het opgegeven.

Frans Joseph Waldhoorn *terwijl hij haar stevig vastpakt.*
De eerste avond op het Zuiderstrand.

Esmiralda Waldhoorn
Ja?

Frans Joseph Waldhoorn
Gisteravond op het Noorderstrand.

Esmiralda Waldhoorn
Ja?

Desirée van der Laan
Frans Joseph deed haar pijn.

Esmiralda Waldhoorn
Ja?

Desirée van der Laan
Hart van olijfzeep, bid voor ons.

Frans Joseph Waldhoorn
Als een waanzinnige.

Esmiralda Waldhoorn *kil, als een definitief afscheid.*
Wat doe je?

Frans Joseph Waldhoorn
Hij danst en zingt als een waanzinnige omdat hij pappa wordt, pappa van jouw kind Esmiralda.

Prins Eduard van Pruisen
Ik ben haar pappa.

Frans Joseph Waldhoorn *schreeuwt.*
Morgen niet meer, vanaf morgen niet meer en waar denken jullie dat hij vanavond danst? We veranderen onszelf in bomen?

Esmiralda Waldhoorn
Ik ga op mijn cello spelen.

Desirée van der Laan
Niemand verroerde zich.

Esmiralda hield zich vast aan haar cello, speelde snel, hard, gehaast, de ijzige melodie sneed door merg en been. In de zeepfabriek viel een muur van lavendelzeep. Boven de molen krijsten meeuwen rusteloos, Frans Joseph gleed geruisloos terug in zijn haverkist.

Frans Joseph Waldhoorn *zacht.*

Haar ijskoude ogen waarmee ze me had aangekeken, hoe het had geklonken: 'Wat doe je?' De schaamte die als een natte deken langs mijn lijf gleed. Die verschrikkelijke schaamte, waarom ben ik zoals ik ben? Waarom doe ik zoals ik doe?

Desirée van der Laan *zachtjes, voorzichtig.*

Je vader heeft gelijk, Esmiralda, we moeten het doen, we moeten naar het Mosselstrand.

Esmiralda Waldhoorn

Waarom?

Desirée van der Laan

Misschien verraadt hij zich?

Esmiralda Waldhoorn

Er groeien geen bomen op het Mosselstrand.

Het Mosselstrand, natuurlijk, ik ga.

Desirée van der Laan

Wij gaan mee.

Esmiralda Waldhoorn

Moet hij ook mee?

Desirée van der Laan

We gaan allemaal mee.

Ze verkleeden zich als bomen, met veel takken, met veel bladeren.

Esmiralda Waldhoorn haalt haar vader uit de haverkist, helpt hem in een bomenpak.

Op het Mosselstrand zien we een gigantisch vuur, de kabouter danst extatisch.

Kabouter *zingt*

Morgen als de zon op komt.
Word ik vader, word ik een trotse vader.
Morgen als mijn kind voor mij verschijnt.
Als mijn stralend kind voor mij verschijnt.
Word ik vader, word ik een trotse vader.
Reis ik nooit meer alleen,
ben ik nooit meer alleen.
En geen bloemist of bejaarde,
kan mij nog kwetsen, mijn dochter is de beste.
Waarheen ik ook ga, waar ik ook sta.
Ben ik vader, ben ik een trotse vader.
Want niemand weet, niemand weet,
dat ik Repelsteeltje heet.

Esmiralda Waldhoorn

Je heet Repelsteeltje, je heet Repelsteeltje, dat is je naam.

Kabouter *schreeuwt.*

Nee.

Esmiralda Waldhoorn *zachtjes.*

Het spijt me.

Kabouter

Het allergrootste wat er in een kabouterleven kan plaatsvinden,
wordt door mijn neus geboord?
Hoe is het mogelijk?

Esmiralda Waldhoorn

Het spijt me.

Kabouter

Op het Mosselstrand?

Esmiralda Waldhoorn *lief.*

Voel je al iets?

Kabouter

Natuurlijk voel ik iets.

Esmiralda Waldhoorn

Teleurstelling?

Kabouter

Ik zou nooit meer alleen zijn.

Esmiralda Waldhoorn

Woede?

Kabouter

Jullie mensen doen maar wat,
gaan maar te pas en te onpas uit elkaar.
Wij kabouters gaan niet eens in elkaar.

Esmiralda Waldhoorn

Kabouter Repelsteeltje met gevoel.

Kabouter

NIET LEUK!

Esmiralda Waldhoorn *gebarend.*

Je wilde toch iets voelen.

Kabouter

Ik verstijf, bevries, de eerste kabouter met gevoel versteent,
vergipst, ik vergips helemaal, straks vergips ik voor eeuwig!
Een zielig gipsen beeldje, een tuinkabouter met een kruiwagentje,
help?
Te koop bij de eerste de beste bloemist, help?

Esmiralda Waldhoorn

Die in 't Visslop?

Kabouter *verdwijnt.*

NIET LEUK!

Desirée van der Laan

Prins Eduard van Pruisen viel op zijn knieën, bedankte Frans Joseph
Waldhoorn uitzinnig voor zijn geniaal bomenplan.

Frans Joseph Waldhoorn

Het is niks, kerel, sta op, neem je knuffeldecken en word gelukkig.

Desirée van der Laan

Langzaam lopen we door 't Visslop langs de bloemist waar we in de etalage tussen de bloemstukken een grote gipsen kabouter met een kruiwagentje zien staan.

Naar de Mosselstraat, naar 't dorpscafé van Beek annex uitvaartcentrum, waar Frans Joseph Waldhoorn het hoogste woord voert.

Als Frans Joseph Waldhoorn.

't Is de zee, hè Van Beek, die neemt en geeft,
maar geef toe haar positiewisselingen zijn vlekkeloos,
haar dubbelgrepen magistraal, haar vibrato ontroerend,
haar flageolettonen het allermooist, geef toe Van Beek, geef toe.

Frans Joseph Waldhoorn

Rondje.

Desirée van der Laan

Esmiralda zit verlegen in een hoek van het dorpscafé,
Suzanne in haar armen geklemd.

Frans Joseph Waldhoorn

Rondje voor de hele zaak.

Esmiralda Waldhoorn *op zoek naar Desirée.*

Desirée?

Desirée van der Laan *op zoek naar Esmiralda, wil proosten.*

Op de Mosselstraat?

Esmiralda Waldhoorn

Met zijn zeewind?

Zijn zeepgeur en 't geruststellende geluid van de molen? Desirée?

Desirée van der Laan *nuchter.*

Vijf letters, wat verwarmt de ziel?

Tweede letter een r.

Esmiralda Waldhoorn

Trouw?

Frans Joseph Waldhoorn
Druiven, druif?

Prins Eduard van Pruisen
Kroon?

Desirée van der Laan
NEE.

Frans Joseph Waldhoorn
DRANK!

Desirée van der Laan
NEE.

Esmiralda Waldhoorn
Drang? Droom? Krolsss misschien?

Desirée van der Laan
Eerste letter een v.

Stilte.

Esmiralda Waldhoorn
Vrede?

Desirée van der Laan *knikt blij, vriendschap gered.*

Langzaam verdwijnt de zon achter de molen van Frans Joseph Waldhoorn in het kleine vissersdorpje Eerdheim.

Twee straten, de Mosselstraat en 't Visslop.

Met zijn bloemist, met in de etalage een stenen tuinkabouter met een kruiwagen. Een molen, een zeepfabriek, een Mariakapelletje met zijn begraafplaats waar Frans Joseph iedere dag trouw zijn Marianne bezoekt.

En het dorpscafé Van Beek annex uitvaartcentrum.

En Esmiralda Waldhoorn.

Het meisje met haar cello, het meisje dat ik zo intens bewonderde en waar ik voor altijd bevriend mee zou willen blijven.